

[Glistrup.]

tiksloven til loven om de hårde brune- og hvidevarer.

Videre er vi tilbøjelige til at tro, at ministeren nok har ret i, at det er bedre at beregne afgiften i engrosleddet baseret på grossistprisen end efter det hidtidige system med en beregning på basis af forventet detailpris i fabrikant-, importørleddet, men vi har så mange gange hørt disse forklaringer om, hvad der efter et ministeriums mening er bedre og har støtte i brancheorganisationerne, at vi med åbent sind hører på, hvad der måtte komme frem fra erhvervsside ved deputationer i udvalget.

Den store anstødssten i forslaget er, at man nu har fundet på at lave en ny afgift og få nogle nye skatteobjekter ind, og det er altså i dette tilfælde lyd- og billedbånd. Isoleret betragtet kan der selvfølgelig være noget, der taler for, at man af konkurrence-mæssige grunde ikke skal have en afgift på gramfonplader og ingen afgift det andet sted. Men man kunne så eventuelt tænke sig, at man måske havde halveret afgiften på gramfonplader og så taget en afgift på lyd- og billedbånd eller noget i den stil, men det er jo ikke ministerens teknik, nej, det er at få noget mere ind til sig og få disse 12 mill. kr. ekstra ind i statskassen. I hvert fald med den finanspolitik, der føres i øjeblikket her i landet, er det ikke fremskridts-partiets mening, at vi nu skal gå på jagt for at udtørre de kilder, der kan være med til at finansiere en fornuftig finanspolitik, den dag systemet skifter indehaver. Derfor vil vi kraftigt sætte os imod dette mest kontroversielle inden for forslaget.

Så kommer der noget, om hvilket jeg for første gang fra denne talerstol må tilstå, at det har jeg ikke den mindste smule begreb om, ja, jeg bilder mig ikke engang selv ind, at jeg har begreb om det, det er spørgsmålet om, hvorvidt det er bedre at tage en afgift på neonrør på 4 kr. pr. stk. end 4 kr. pr. meter, og derfor vil jeg autoritetstro bøje mig for ministerens udspil i den henseende.

At dødsboerne skal slippe 150.000 kr. billigere ved auktionssalg er sikkert rigtigt. De pågældende varer har jo tidligere været pålagt afgift. Endelig er der jo den lille morskab i det, at som sædvanlig oplever vi, at mens man har kunnet kræve af dem, der sidder med kuglepenne og fører momshæfter

og regnskabshæfter osv., at de indleverer deres afgiftsregnskaber den 8. i måneden, så holder det ikke, når man kommer frem til dem, der skal bruge edb, af dem tør man ikke forlange, at de skal arbejde så hurtigt som de andre, derfor skal man forlænge fristen, så de får en uge mere til at indgive deres regnskaber, efter at vi har fået denne forbedring i kontorteknikken. Fred være med det også.

Gudme (RV):

Det er jo et lovforslag, som det er enkelt og hurtigt at overskue, og reelt er det jo et spørgsmål om at sige ja eller nej til to spørgsmål, nemlig spørgsmålet om at ligestille lyd- og billedbåndene med gramfonplader og spørgsmålet om at fritage dødsboauktioner for den afgift, man hidtil har opkrævet efter denne lov.

Jeg kan godt sige, at fra det radikale venstre er vi indstillet på at sige ja på begge punkter. Vi er enige i, at det må være en naturlig ligestilling at medtage lyd- og billedbåndene i loven, når man har gramfonpladerne dér, og den mellemvej, som hr. Glistrup antydede med at nedsætte afgiften til det halve på gramfonpladerne og så til gengæld kun indføre halv afgift for lyd- og billedbåndene, er næppe nogen rigtig eller fremkommelig vej, så vi er enige i, at de 12 mill. kr. bør lægges i statskassen hidrørende fra lyd- og billedbåndene.

Det andet spørgsmål, som jo størrelsesmæssigt ikke har helt det samme omfang, nemlig 150.000 kr. mod 12 mill. kr., er spørgsmålet om dødsboauktionerne. Her vil jeg gerne benytte lejligheden til at takke ministeren for, at man så forholdsvis hurtigt imødekommer det ønske, som jeg på nogle auktionslederers vegne fremkom med ved et spørgsmål til ministeren engang her i foråret. Man var fra auktionsledernes side af den opfattelse, at det dels var meningsløst at opkræve denne afgift, fordi den næsten ingen penge gav, dels urimeligt, fordi forholdet jo var det, at man i virkeligheden kom til at opkræve afgiften to gange, når man solgte brugte genstande. Den var opkrævet, da den nu brugte ting i sin tid blev solgt som ny, og den blev opkrævet på ny i det øjeblik, den blev solgt ved auktion. Havde man derimod solgt underhånden privat til privat, så var der ikke blevet tale om at